

LAURIE GILMORE

ΤΟ ΚΑΦΕ PUMPKIN SPICE

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΤΩΝ SUNDAY
TIMES

ΕΦΤΑΣΕ Η ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΕΠΟΧΗ ΓΙΑ ΝΑ ΕΡΩΤΕΥΤΕΙΣ...

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το καφέ Pumpkin Spice**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Pumpkin Spice Café

Από τις Εκδόσεις One More Chapter, a division of HarperCollinsPublishers Ltd,
Ηνωμένο Βασίλειο 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Laurie Gilmore

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κέλλυ Δημηπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπέννης

© Laurie Gilmore 2023

© Σχεδιασμού εξωφύλλου Lucy Bennett/HarperCollinsPublishers Ltd

© Εικονογράφησης εξωφύλλου Kelley McMorris/Shannon Associates

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2024

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5856-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: | Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LAURIE GILMORE

ΤΟ ΚΑΦΕ
PUMPKIN
SPICE

Μετάφραση: Κέλλυ Δημοπούλου

*Στον πιο μουσάτο και με τα περισσότερα
φανελένια καρό πουκάμισα τύπο που γνωρίζω.
Σε ευχαριστώ για την έμπνευση.*

Η Τζίνι Έλις δεν είχε σκοτώσει κάποιον ποτέ μέχρι τώρα. Ωστόσο εκείνο το βράδυ μπορεί και να είχε έρθει η ώρα. Στιγμές απελπισίας, τα πάντα όλα. Κράτησε πιο σφιχτά το μπαστούνι του μπείζμπολ και κατέβηκε αργά την ετοιμόρροπη πίσω σκάλα.

Εδώ και τρεις νύχτες δεν είχε κοιμηθεί. Δεν είχε κοιμηθεί από τότε που μετακόμισε στο διαμέρισμα πάνω από το καφέ της θείας της. Δηλαδή κυριολεκτικά το δικό της καφέ. Η Τζίνι ήταν επισήμως η καινούργια ιδιοκτήτρια του καφέ *Pumpkin Spice*,* που ήταν το καμάρι της θείας της της Ντοτ, ακριβώς πριν από δύο εβδομάδες, όταν η ηλικιωμένη γυναίκα ανακοίνωσε ότι έπαιρνε σύνταξη – κι έφυγε στην Καραϊβική για μερικές εβδομάδες προκειμένου να μαυρίσει. Όπως φαίνεται, η Ντοτ δεν μπορούσε να σκεφτεί κάποιον καλύτερο για να αναλάβει το αγαπημένο της καφέ από την αγαπημένη της –και μοναδική, όπως επισήμανε η Τζίνι– ανιψιά. Η συγκεκριμένη ιδέα τώρα φάνταζε τελείως παρά-

* Το pumpkin spice είναι μείγμα μπαχαρικών που χρησιμοποιείται στις συνταγές με γλυκιά κολοκύθα αλλά και σε ροφήματα. (Σ.τ.Μ.)

λογη καθώς η Τζίνι περπατούσε στα ακροδάχτυλά της έτοιμη για μάχη.

Κάθε βράδυ άκουγε παράξενους θορύβους σαν γρατζουνίσματα και περιστασιακά κλαγγές και κρότους. Στην αρχή προσπάθησε να το αποδώσει στον αέρα ή ίσως σε κάποιο τρομαγμένο ζώο που έτρεχε στο πίσω δρομάκι. Αρνούνταν να αφήσει το μυαλό της να σκεφτεί το χειρότερο πιθανό σενάριο, όπως έκανε συνήθως. Δε θα επέτρεπε στον εαυτό της να φανταστεί ότι ένας κατά συρροήν δολοφόνος που είχε αποδράσει πλησίαζε αθόρυβα από την πίσω πόρτα. Εννοείται ότι ο θόρυβος δεν προερχόταν από κάποιον ένοπλο ληστή που είχε έρθει για να αρπάξει τα λιγοστά ψιλά που φύλαγε η θεία της στο ταμείο.

Η Τζίνι έκανε μια καινούργια αρχή.

Η Τζίνι ήταν μια καινούργια γυναίκα.

Η γραφική παραθαλάσσια πόλη του Ντριμ Χάρμπορ και οι κάτοικοί της δε γνώριζαν τίποτα για εκείνη· και είχε σκοπό να το εκμεταλλευτεί στο έπακρο.

Ένα σύρσιμο στην πίσω πόρτα τράβηξε την προσοχή της. Θα εκμεταλλευόταν πλήρως το σχέδιό της «Καινούργια ζωή, καινούργια Τζίνι» μόλις ανακάλυπτε τι την κρατούσε ξύπνια τα βράδια. Κανένας δεν μπορεί να ζήσει μια χαλαρή ζωή στη μικρή πόλη με έναν δολοφόνο έξω από την πόρτα του. Αυτό έλεγε η λογική.

Κράτησε ψηλά το ρόπαλο και διέσχισε τον μικρό διάδρομο ανάμεσα στα σκαλιά και στην πόρτα που οδηγούσε στο δρομάκι πίσω από το καφέ· παρόλο που η λέξη «δρομάκι» δεν ήταν η κατάλληλη, μιας κι έφερνε στον νου εικόνες από σκουπιδοτενεκές που ξεχειλίζουν και τρομαγμένα ποντίκια. Ωστόσο η Τζίνι δε βρισκόταν πλέον στη Βοστώνη, αλλά

στο Ντριμ Χάρμπορ, το Λιμάνι των Ονείρων, και ήταν πεπεισμένη ότι κάποιος στην πραγματικότητα το είχε ονειρευτεί. Ήταν πολύ ειδυλλιακό για να έχει ξεφτυρώσει από φυσικού του. Όχι. Ο χώρος πίσω από το καφέ και τις άλλες επιχειρήσεις στη Μείν Στριτ έμοιαζε περισσότερο με μικρό παράδρομο για να σταθμεύουν τα φορτηγά παράδοσης και για νοικοκυρεμένους σκουπιδοτενεκέδες. Είχε δει μερικούς από τους ιδιοκτήτες καταστημάτων να πίνουν ψιλή κουβέντα κατά τη διάρκεια της μέρας. Όχι πως είχε μιλήσει σε κάποιον ακόμη. Δεν ήταν έτοιμη για κάτι τέτοιο: να γίνει το καινούργιο παιδί στη γειτονιά.

Η Τζίνι κούνησε το κεφάλι της. Οι σκέψεις της είχαν ξεστρατίσει, και κατά πάσα πιθανότητα επρόκειτο να τη δολοφονήσουν. Σε δρομάκι ή όχι, ό,τι κι αν ήταν αυτό εκεί έξω την κρατούσε ξύπνια· και ύστερα από τρεις νύχτες χωρίς ύπνο, μόλις που διατηρούσε την ψυχραιμία της. Ακούμπησε το ρόπαλο στον ώμο της κι έπιασε το πόμολο. Σχεδόν είχε ξημερώσει, κι ένα αχνό γκρι φως τρύπωνε από το παράθυρο της πόρτας.

Α, εντάξει, σκέφτηκε κάπως αόριστα η Τζίνι. Τουλάχιστον θα δω προτού πεθάνω ποιος θα μου επιτεθεί. Με αυτή την όχι και τόσο ευχάριστη σκέψη –που δεν ταίριαζε καθόλου στη θετική περσόνα για την οποία πάσχιζε– άνοιξε με δύναμη την πόρτα...

Και ήρθε αντιμέτωπη με ένα καφάσι μικρές κολοκύθες. Νεροκολοκύθες; Δεν είχε σημασία, καθώς, προτού η Τζίνι λύσει το θέμα του ονόματος, μίλησε ένας πελώριος άντρας που κρατούσε το καφάσι.

Ή, τουλάχιστον, έκανε έναν τραχύ, τρομακτικό θόρυβο, που θύμιζε στην Τζίνι ότι κρατούσε ένα ρόπαλο του μπέιζ-

μπολ με πολύ επιθετικό τρόπο. Παραλίγο να της πέσει, αλλά τότε ξαφνικά θυμήθηκε· ο τύπος εξακολουθούσε να παραμένει ένας ψηλός παράξενος άντρας. Νεροκολοκύθες ή όχι, καλύτερα να μη χαλάρωνε ακόμη.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε κρατώντας με το ένα χέρι την πόρτα, για την περίπτωση που έπρεπε να την κοπανήσει στα μούτρα του μυστηριώδους κολοκυθάνθρωπου.

Αυτός ύψωσε ελάχιστα τα σκούρα φρύδια του, σαν να τον εξέπληξε η ερώτησή της. «Λόγκαν Άντερς», είπε, λες κι έτσι θα ξεκαθάριζε τα πράγματα.

«Και τι ακριβώς κάνεις στο δρομάκι μου, Λόγκαν Άντερς;» τον ρώτησε.

Άφησε έναν αναστεναγμό απογοήτευσης και άλλαξε θέση στο καφάσι στα χέρια του. Μάλλον ήταν βαρύ, αλλά η Τζίνι δε θα διακινδύνευε την ασφάλειά της επειδή αυτός ο άντρας έμοιαζε με φθινοπωρινό δώρο με το καφάσι με τα λαχανικά του, το φθαρμένο φανελένιο καρό πουκάμισό του και το πυκνό μούσι του. Το βλέμμα της χασομέρησε στο πρόσωπό του λίγο περισσότερο. Μπορεί να χρειαζόταν να τον διαλέξει από αναγνωριστική παρατάξη υπόπτων. Μάλλον θα έπρεπε να γνωρίζει ότι πάνω από το μούσι του υπήρχε μια μακριά ίσια μύτη και ροδοκόκκινα μάγουλα. Ο αστυνομικός μπορεί να τη ρωτούσε αν είχε μεγάλες βλεφαρίδες, και η απάντηση θα ήταν ναι. Ίσως ήταν υψίστης σημασίας να γνωρίζει ότι ακόμα και στο αχνό πρωινό φως μπορούσε να δει ότι τα μάτια του είχαν ένα μοιραίο μπλε χρώμα.

«Είναι Πέμπτη».

Η Τζίνι μισόκλεισε τα μάτια της. Μήπως η μέρα της εβδομάδας είχε κάποια σχέση με τον λόγο για τον οποίο αυτός ο άντρας την κρατούσε ξύπνια;

«Και δε μ' αφήνεις να κοιμηθώ από τη Δευτέρα», αντέτεινε εκείνη.

Ήταν η σειρά του Λόγκαν να την κοιτάξει μπερδεμένος. «Μόλις έφτασα». Άλλαξε πάλι θέση στο καφάσι, και οι πήχεις του τεντώθηκαν από τον κόπο. Μάλλον ήταν πολύ βαρύ, αλλά δεν προσπάθησε να μπει μέσα ή να το ακουμπήσει κάτω.

«Όλη την εβδομάδα ακούω παράξενους θορύβους και προσπάθησα να προσποιηθώ πως ήταν ο αέρας ή κάποιο ρακούν ή κάτι άλλο. Μετά όμως άρχισα να σκέφτομαι ότι αυτά λένε οι άνθρωποι στον εαυτό τους λίγο πριν εισβάλει ο δολοφόνος από την πόρτα».

Ο Λόγκαν είχε μείνει άναυδος και είχε γουρλώσει τα μάτια. «Δολοφόνος;»

Η Τζίνι ένιωσε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν. Ίσως είχε αφήσει τη φαντασία της να την παρασύρει. «Ή κάτι τέτοιο...» Η φωνή της έσβησε αργά. Δεν ήξερε τι να πει σ' αυτό τον παράξενο άντρα που έδειχνε το ίδιο χαμένος με εκείνη. «Οπότε τι ακριβώς κάνεις εδώ;» ρώτησε γρήγορα.

«Σωστά. Εεε... παραδίδω φρούτα και λαχανικά κάθε Πέμπτη». Έδειξε με ένα νεύμα του κεφαλιού προς το καφάσι με το εν λόγω εμπόρευμα.

Η Τζίνι μόρφασε. Η παράδοση φρούτων και λαχανικών. Φυσικά. Η θεία Ντοτ τής είχε πει τόσο πολλά πράγματα μία μέρα προτού φύγει, και η Τζίνι δεν είχε κρατήσει καμία σημείωση. Το καφέ ήταν κλειστό από τότε που είχε πατήσει το πόδι της εκεί, και ακόμη δεν είχε καταφέρει να βγάλει άκρη με ό,τι χρειαζόταν να κάνει. Ευτυχώς, ο Νόρμαν, ο μάνατζερ στο καφέ εδώ και χρόνια, ήταν εκεί για να τη βοηθήσει. Την είχε διαβεβαιώσει ότι το καφέ θα ήταν έτοιμο να λειτουργήσει ως το Σαββατοκύριακο.

Ο Λόγκαν άλλαξε ξανά θέση στο καφάσι· το βαρύ φορτίο που κρατούσε ακόμη στα χέρια του.

«Συγγνώμη!» Η Τζίνι έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, δείχνοντας με ένα νεύμα προς το καφέ. «Πέρασε. Θα βρούμε ένα μέρος να βάλουμε αυτές τις... κολοκύθες».

Ο Λόγκαν δίστασε στην πόρτα, ενώ το βλέμμα του μετακινούνταν από την Τζίνι στο ρόπαλο που ξεκουραζόταν ακόμη στον ώμο της και πάλι από την αρχή.

«Εεε... συγγνώμη. Δε θα σε κοπανάσω. Το υπόσχομαι». Προσπάθησε να του χαμογελάσει καθησυχαστικά, αλλά αυτό δε φάνηκε να βοηθάει την κατάσταση. Ακόμη κοντοστεκόταν στην πόρτα.

«Ζητώ ειλικρινά συγγνώμη... Υπέθεσα πως ήσουν δολοφόνος. Δεν είναι προσωπικό. Απλώς δεν έχω κοιμηθεί εδώ και τρεις νύχτες, και κάτι κάνει θόρυβο εδώ κάτω, σ' το ορκίζομαι. Και δεν έχω καταφέρει να βγάλω άκρη με όλη αυτή την υπόθεση της κληρονομιάς του καφέ».

Ο Λόγκαν την κοίταζε, και το βλέμμα του ήταν ακόμη αβέβαιο. Σκατά. Μάλλον τον είχε τρομάξει. Την Τζίνι την είχαν αποκαλέσει «έντονη» σε περισσότερες από μία περιπτώσεις κατά τη διάρκεια της ζωής της. Ήταν κάτι το οποίο προσπαθούσε να διαχειριστεί, ήταν μέρος της καινούργιας της περσόνας. Να μιλάει λιγότερο. Να σκέφτεται λιγότερο. Να είναι λιγότερο έντονη.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και την άφησε να βγει αργά. Η Τζίνι του καφέ ήταν ήρεμη, χαλαρή. Απλώς η φιλική ιδιοκτήτρια της καφετερίας της γειτονιάς έτοιμη και χαμογελαστή με το αγαπημένο σας ρόφημα. Χωρίς θεωρίες για το ποιος προσπαθούσε να τη δολοφονήσει από μέρα σε μέρα ή τα τελευταία νέα για το λιώσιμο του χιονιού ή τα δεκαο-

χτώ πράγματα που θα έπρεπε να κάνει αργότερα μέσα στη μέρα.

Προσπάθησε να διοχετεύσει την ενέργεια από το ελεύθερο πνεύμα της θείας Ντοτ, αν κι ευχόταν η γυναίκα να ήταν λιγότερο χαλαρή και στην ουσία να της είχε αφήσει πιο συγκεκριμένες οδηγίες. Επιχείρησε να χαμογελάσει πιο ευγενικά, πιο γλυκά. Αισθάνθηκε ότι το αποτέλεσμα ήταν παράξενο. «Παρακαλώ, πέρασε. Πρέπει να είναι πολύ βαρύ».

Ο Λόγκαν συγκατένευσε. «Συνήθως το αφήνω εδώ έξω».

«Α». Οπότε δεν ήταν ο μονόλογός της που τον είχε τρομάξει· απλώς είχε διαταράξει την καθημερινή ρουτίνα του. Καταλάβαινε πολύ καλά πώς κάτι τέτοιο θα μπορούσε να αποσυντονίσει κάποιον. Όταν το αγαπημένο της γωνιακό καφέ είχε κλείσει για μία εβδομάδα, ίσα που κατάφερε να λειτουργήσει. Και όχι εξαιτίας της έλλειψης καφεΐνης. Δεν υπήρχε έλλειψη καφέ στην πόλη, αλλά κανένα δεν ήταν το δικό της. Είχε κακή διάθεση όλη την εβδομάδα.

Αυτή τη φορά το χαμόγελό της ήταν αυθεντικό. «Ε λοιπόν, τώρα είσαι εδώ, κι εγώ είμαι ξύπνια. Τι θα έλεγες για ένα φλιτζάνι καφέ;»

Όταν η θεία της Τζίνι τής χαρίζει το αγαπημένο της καφέ *Pumpkin Spice* στη μικρή πόλη Ντριμ Χάρμπορ, η νεαρή γυναίκα αρπάζει την ευκαιρία να ξεφύγει από τη βαρετή δουλειά γραφείου της και να κάνει μια καινούργια αρχή. Ο Λόγκαν είναι ένας ντόπιος αγρότης που αποφεύγει πάση θυσία τα κουτσομπολιά του Ντριμ Χάρμπορ. Η άφιξη της Τζίνι όμως θα διαταράξει τη ρουτίνα του, παρόλο που δε θέλει να έχει καμία σχέση με αυτό το εκνευριστικά χαρούμενο κορίτσι. Ωστόσο τον ελκύει με έναν ανεξήγητο τρόπο. Θα κερδίσει η Τζίνι με την ξέγνοιαστη συμπεριφορά της τον στρυφνό αλλά πανέμορφο Λόγκαν, ή μήπως το κορίτσι της πόλης βρήκε το μόνο άτομο που δεν μπορεί να μαγέψει με τη γοντεία της ή τους pumpkin spice λάτε της;

Το Καφέ Pumpkin Spice είναι μια ρομαντική ιστορία για τους λάτρεις της σειράς Οικογένεια Γκίλμορ, με δύο εντελώς αντίθετους χαρακτήρες κι ένα εγγυημένα καλό τέλος!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s i c h o g i o s . g r

ISBN: 978-618-01-5856-4

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 30405